

Sygn. akt: III AUa 1467/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Lucyna Guderska

Sędziowie: SSA Mirosław Godlewski

SSA Anna Szczepaniak-Cicha (spr.)

Protokolant: stażysta Przemysław Trębacz

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2013 r. w Łodzi

sprawy **Z. G.**

przeciwko **Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł.**

o waloryzację świadczenia

na skutek apelacji Z. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 lipca 2012 r., sygn. akt VIII U 573/11;

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od Z. G. na rzecz Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt III AUa 1467/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 marca 2011 roku wojskowy organ emerytalny ustalił nową wysokość emerytury wojskowej Z. G. od 1 marca 2011 roku w kwocie 4.468,31 złotych, poprzez waloryzację świadczenia wskaźnikiem waloryzacji 103,10%.

W odwołaniu od tej decyzji z dnia 7 kwietnia 2011 roku ubezpieczony wniósł o dokonanie waloryzacji świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem uposażenia według grupy zaszeręgowania obowiązującej od 1 lipca 2004 roku, tj. grupy uposażenia G-16, w miejsce grupy uposażenia U-11 i wypłacenie tak obliczonej emerytury wraz z odsetkami od różnicy pomiędzy świadczeniem dotychczasowym a nowym, poczynając od dnia 1 lipca 2004 roku.

Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. domagał się oddalenia odwołania, gdyż obowiązujący stan prawny nie daje podstaw do zmiany zasad waloryzacji, a tym samym do ustalenia wysokości emerytury wojskowej w sposób wskazany przez odwołującego.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 18 lipca 2012 roku oddalił odwołanie ubezpieczonego i zasądził koszty zastępstwa procesowego na rzecz organu rentowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że Z. G. jest uprawniony do emerytury wojskowej z mocy decyzji z dnia 2 lutego 1992 roku, wydanej na podstawie ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. Ze służby zwolniony został 29 stycznia 1991 roku i na ostatnio zajmowanym stanowisku przysługiwało mu uposażenie według stanowiska służbowego w grupie 11. Od dnia 1 marca 1994 roku świadczenie emerytalne ubezpieczonego zostało zrewaloryzowane na podstawie art. 53 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz.U z 1994 r., Nr 10, poz. 36). Organ rentowy ustalił nową wysokość świadczenia uwzględniając stopień wojskowy pułkownika po 29 latach wysługi wojskowej oraz uposażenie za zajmowane stanowisko służbowe, przy uwzględnieniu taryfikacji wg grupy U-11, jak też odtworzoną kwotę dodatków o charakterze stałym i miesięczną równowartość nagrody rocznej lub premii, która stanowiła 20,57%. Wysokość zrewaloryzowanego świadczenia obliczono przy zachowaniu zasady ograniczenia do 75% podstawy wymiaru. Przy ustalaniu wysokości świadczenia organ rentowy uwzględnił 76,40% z tytułu 29 lat wysługi emerytalnej przyjętej w dotychczasowych decyzjach oraz wysokość kwoty świadczenia minimalnego. Wojskowe świadczenie emerytalne Z. G. podlegało wielokrotnym waloryzacjom. Odwołania Z. G. od decyzji waloryzacyjnych z dnia 1 marca 2009 roku oraz z dnia 1 marca 2010 roku zostały prawomocnie oddalone.

Sąd Okręgowy wskazał nadto, że podlegał oddaleniu wniosek ubezpieczonego o skierowanie zagadnienia prawnego do Trybunału Konstytucyjnego celem zbadania zgodności z Konstytucją art. 159 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, gdyż treść tych przepisów oraz zakres ich stosowania nie budzi wątpliwości Sądu orzekającego.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał odwołanie od decyzji waloryzacyjnej z dnia 1 marca 2011 roku za bezzasadne. De facto skarżący żądając dokonania waloryzacji domagał się ponownego ustalenia wysokości jego emerytury przez uwzględnienie stawek uposażenia, które weszły w życie od 1 lipca 2004 roku. Żądanie takie nie ma oparcia w treści art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy i ich rodzin, albowiem po uprawomocnieniu się decyzji ustalającej wysokość emerytury od przyjętej podstawy nie zostały przedstawione istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne ani ujawnione nowe dowody, istniejące w dniu wydania decyzji, nieznane organowi, a mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. Sąd Okręgowy dokonał szczegółowej wykładni przesłanek umożliwiających ponowne ustalenie wysokości świadczenia podkreślając, że kwestia prawidłowego obliczenia podstawy wymiaru świadczenia została przesądzona wyrokami Sądów badających prawidłowość poprzednich decyzji waloryzacyjnych. Nadto przepisy ustawy nowelizującej z dnia 11 września 2003 roku, określające nowe zasady obliczania wysokości uposażenia należnego żołnierzowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, dotyczą tych żołnierzy zawodowych, którzy przeszli na emeryturę dopiero po dniu 1 lipca 2004 roku, a więc nie odnoszą się do odwołującego. Skoro emerytura została obliczona prawidłowo, to nie ma podstaw do wyrównywania świadczenia z mocą wsteczną od 2004 roku oraz do przyznawania odsetek. Nie dopatrując się zasadności odwołania Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Wyrok ten został w całości zakwestionowany apelacją ubezpieczonego. Skarżący sformułował zarzuty: naruszenia prawa procesowego, prawa materialnego, naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego dotyczącego świadczenia emerytalnego żołnierza zawodowego w zakresie prawa słusznie nabytego oraz praw obywatela do sprawiedliwego procesu (art. 6 Konwencji Praw Człowieka), jak też zarzut dyskryminacji uposażeniowej.

1. Naruszenie prawa procesowego nastąpiło przez:

a/ niezgodne z art. 2, art. 7 Konstytucji RP w zw. z art. 190 ust. 1 Konstytucji - na wniosek strony pozwanej - usankcjonowanie rozszerzającej wykładni wyroku Trybunału Konstytucyjnego (sygn. K 4/99) dokonanej przez urzędników Ministerstwa Obrony Narodowej, na osoby, które - na podstawie art. 1 ust. 1 (wyłączenie domniemane), art. 1 ust. 2 (wyłączenie ustawowe), art. 186 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 196 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń

społecznych w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania wyroku przez Trybunał Konstytucyjny - nie były włączone do powszechnego systemu ubezpieczeniowego oraz nadal nie są w powszechnym systemie ubezpieczeniowym;

b/ zlekceważenie przez Sąd orzekający pisma procesowego z dnia 2 lipca 2012 roku i zawartych w nim postulatów oraz dowodów (art. 227 k.p.c.);

c/ niedostarczenie skarżącemu stanowiska strony pozwanej, co w świetle art. 229 - 230 k.p.c. jest przyznaniem treści odwołania nie wymagającym dowodu, zaś w świetle przepisu art. 231 k.p.c. niewypowiedzenie się co do twierdzeń odwołania jest dowodem w sprawie przesądzającym spór;

d/ niedostarczenie przez organ emerytalny upoważnienia do reprezentowania Skarbu Państwa;

e/ niedostarczenie przez organ emerytalny upoważnienia do udzielania pełnomocnictwa procesowego;

f/ nieskierowanie pytań - zagadnień prawnych do Trybunału Konstytucyjnego na zasadach art. 193 Konstytucji RP w ewidentnie niejasnych sprawach;

g/ naruszenie art. 3 k.p.c. polegające na zaniechaniu ustalenia prawdziwości twierdzeń strony pozwanej w świetle prawa międzynarodowego ratyfikowanego przez Radę Ministrów tj. Europejskiej Karty Społecznej Konwencji nr 102 M. oraz cyklicznych sprawozdań przedstawianych przez Radę Ministrów w przedmiotowej sprawie;

h/ naruszenie (zlekceważenie) przez Sąd orzekający art. 36 wojskowej ustawy emerytalnej polegające na zasądzeniu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz profesjonalnego radcy prawnego, który niczego nie zrobił w sprawie, by zaprezentować kontrargumenty;

i/ poświadczenie nieprawdy w ustaleniach faktycznych co do daty nabycia uprawnień emerytalnych - nabycie nastąpiło pod rządami ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku, a nie pod rządami ustawy z 1993 roku;

j/ brak podpisu dyrektora organu na zaskarżonej decyzji, co jest wymagane przepisami k.p.a.;

k/ brak wyszczególnienia w decyzji składników świadczenia;

l/ naruszenie art. 244 § 1 k.p.c.;

m/ bezzasadne objęcie przedmiotowej sprawy jako sprawy z ubezpieczeń społecznych, podczas gdy emerytura apelującego nie jest świadczeniem w rozumieniu art. 476 § 2 k.p.c. ponieważ, jak wynika z art. 476 § 2 pkt 4 k.p.c., poprzedzające go świadczenia, zgodnie z pkt 1 i 2, są świadczeniami w sprawach należących do ZUS, zaś apelujący nie jest świadczeniobiorcą z ZUS, świadczenie pobiera z budżetu Państwa, podobnie jak sędziowie i prokuratorzy;

n/ „zaszufladkowanie” apelującego, żołnierza zawodowego w stanie spoczynku, pobierającego świadczenie emerytalne z budżetu (podobnie jak sędziowie i prokuratorzy w stanie spoczynku) do grupy „ubezpieczonych” podlegających przepisom ZUS, co dowodzi, że Sąd orzekający błędnie ocenił fakty i dowody, co ma istotny wpływ na przebieg postępowania;

2. Naruszenie prawa materialnego nastąpiło przez:

a/ obrazę art. 5, art. 6, art. 53 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy i ich rodzin w związku z art. 2 i art. 32 Konstytucji RP poprzez odmowę uznania roszczenia o ponowne przeliczenie z urzędu grupy uposażenia od dnia 1 lipca 2004 roku. Nie do przyjęcia jest teza Sądu Okręgowego, że zmiany niekorzystne do wojskowej ustawy emerytalnej mają zastosowanie do skarżącego, a zmiany korzystne nie mają do niego zastosowania, gdyż jest to dowodem dyskryminacji uposażeniowej usankcjonowanej przez Sąd orzekający;

b/ jego „zastosowanie do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego, ściśle powiązanego z naruszeniem prawa procesowego w zakresie dotyczącym zaniechania przez Sąd rzetelnej i wnikliwej oceny zgromadzonego

materiału dowodowego oraz dokonywania ustaleń faktycznych i bez uwzględniania wniosków dowodowych, przy jednoczesnym braku kontrargumentów ze strony pozwanej, co świadczy o nierzetelności Sądu orzekającego”; Nadto zarzucił:

3. Naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez niepodanie przyczyn w uzasadnieniu wyroku, dla których innym dowodom przedstawionym przez skarżącego Sąd odmówił wiary i mocy dowodowej, tym bardziej, że organ nie przedstawił żadnych kontrargumentów teżom odwołującego;

4. Przeprowadzenie procesu bez należytej reprezentacji strony pozwanej czyli Skarbu Państwa, z jednoczesnym naruszeniem art. 87 ust. 1 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 2 k.p.c. (nieważność postępowania). Stosownie do art. 17 ustawy o uprawnieniach Skarbu Państwa - pełnomocnik WBE nie może brać udziału w takim postępowaniu, stroną może być Minister Obrony Narodowej albo Dyrektor Departamentu Spraw Socjalnych;

5. WBE ograniczyło swoje wystąpienie do wniosku o odrzucenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, wbrew zapisom art. 36 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku, co świadczy o lekceważeniu przez organ jak i przez Sąd orzekający tej ustawy;

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z wnioskami odwołującego albo o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Wniósł przy tym o zwolnienie od ponoszenia opłat i kosztów w związku z przepisami art. 36 wojskowej ustawy emerytalnej.

Nadto apelujący wniósł o skierowanie zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, czy zmiany wprowadzone do ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin od daty jej wprowadzenia do daty rozstrzygnięcia, mają zastosowanie do tych byłych żołnierzy zawodowych, którzy nabyli uprawnienia i przeszli na świadczenia pod rządami tejże ustawy. Wniósł również o skierowanie pytania - zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, które dotychczasowe rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w sprawie interpretacji art. 89 k.p.c. jest właściwe i obowiązujące: uchwała SN z dnia 19 maja 2004r., III CZP 21/04, uchwała SN z dnia 30 marca 2006r., III CZP 14/06, wyrok SN z dnia 9 stycznia 2009r., CSK 304/08, postanowienie SA w Warszawie z dnia 27 października 2005r., VI ACa 319/05. Nadto wniósł o skierowanie do Sądu Najwyższego pytania - zagadnienia prawnego celem uzyskania odpowiedzi, czy art. 53 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku ma charakter przepisu incydentalnego i odnoszącego się do zdarzenia, jakie wynikło bezpośrednio z wprowadzenia ustawy, czy też ma charakter przepisu stałego i ma zastosowanie w związku ze zmianami przepisów wojskowej ustawy emerytalnej w latach następnych w celu niwelowania dysproporcji, zgodnie z nakazami Konstytucji RP, w zaopatrzeniu emerytalnym w obrębie tej samej grupy wojskowej. W uzasadnieniu Z. G. rozwinął zarzuty apelacyjne, które uzupełnił także w piśmie procesowym z dnia 15 lutego 2013 roku.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu.

Skarżący zasadniczo ponowił w apelacji te argumenty, które zawarł w swym odwołaniu i do których trafnie odniósł się Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku.

W pierwszej kolejności rozważań wymaga, jako najdalej idący, apelacyjny zarzut nieważności postępowania przez przeprowadzenie procesu bez należytej reprezentacji strony pozwanej, z naruszeniem art. 87 § 1 k.p.c. Zarzut ten jest całkowicie chybiony. Stroną procesu jest Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł., który umocował do działania w procesie pełnomocnika w osobie adwokata (k. 45), a więc profesjonalnego pełnomocnika z katalogu określonego normą art. 87 § 1 k.p.c. Sprawami z zakresu ubezpieczeń społecznych, objętymi właściwością sądów powszechnych, są sprawy dotyczące ubezpieczeń społecznych, emerytur i rent, a także sprawy z zakresu ubezpieczeń wszczęte na skutek niewydania decyzji we właściwym terminie (art. 476 § 2 i 3 k.p.c.). W postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych i zabezpieczenia emerytalnego kwalifikację strony i zdolność sądową oraz procesową

mają organy rentowe, stosownie do brzmienia art. 477⁽¹¹⁾ § 1 k.p.c. w zw. z art. 460 § 1 k.p.c. Jako organy rentowe i podmioty tych zdolności ustawodawca w art. 476 § 4 pkt 3 k.p.c. wskazał wojskowe organy emerytalne, organy emerytalne resortów spraw wewnętrznych i sprawiedliwości, a także inne organy wojskowe i organy resortów spraw wewnętrznych i sprawiedliwości - właściwe do wydawania decyzji w sprawach, o których mowa w § 2 tego przepisu, a więc m.in. w sprawach dotyczących emerytur i rent. Przepis ten koreluje z art. 31 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2004r., Nr 8, poz. 666 ze zm.), który przewiduje, że prawo do zaopatrzenia emerytalnego i wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia ustala w formie decyzji wojskowy organ emerytalny, a od decyzji tej zainteresowanemu przysługuje odwołanie do właściwego sądu, według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego. Z kolei w § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2012 roku w sprawie trybu postępowania i właściwości organów w sprawach zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członków ich rodzin (Dz.U. z 2012r., poz. 194) stanowi się, że wojskowym organem emerytalnym właściwym do ustalania prawa do zaopatrzenia emerytalnego i wysokości świadczeń pieniężnych z tego tytułu oraz ich wypłaty jest dyrektor wojskowego biura emerytalnego zwany „wojskowym organem emerytalnym”. Analogiczną definicję przewidywało poprzednio obowiązujące (w dacie spornej decyzji) rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 23 lutego 2004 roku (Dz.U. Nr 67, poz. 618 ze zm.). Wskazać należy również na przepis art. 180 § 2 k.p.a. określający, że sprawy wynikające z przepisów o zaopatrzeniach emerytalnych są sprawami z zakresu ubezpieczeń społecznych, zaś organy odwoławcze właściwe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych określają przepisy odrębne (art. 181 k.p.a.). Wzajemne powiązanie tych przepisów nie pozostawia wątpliwości, że decyzje właściwych dyrektorów WBE w sprawach rentowych i emerytalnych są poddawane merytorycznej kontroli w postępowaniu odwoławczym przez sądem powszechnym - sądem ubezpieczeń społecznych, a sprawy zawisłe z odwołań od tych decyzji są sprawami z zakresu ubezpieczeń społecznych i zabezpieczenia emerytalnego w rozumieniu k.p.c., co skutkuje oceną jako bezzasadnego zarzutu apelacji, iż rozpatrywana sprawa nie jest sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Chybione jurydycznie są także wywody apelującego, jakoby stroną w sprawie z odwołania od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. w przedmiocie waloryzacji emerytury Z. G. był Skarb Państwa. Stroną jest bowiem organ rentowy, który wydał zaskarżoną decyzję i organ ten prawidłowo ustanowił pełnomocnika procesowego w osobie adwokata, który wykazał swe umocowanie oryginałem pełnomocnictwa. W konsekwencji zupełnie bezzasadne jest również żądanie apelującego, aby przedstawić Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne w sprawie interpretacji art. 89 k.p.c. Orzeczenia, które wskazał skarżący formułując ów wniosek, wydane w sprawach cywilnych, dotyczą kwestii reprezentacji Skarbu Państwa jako strony procesu lub kwestii należytego uwierzytelniania odpisów pełnomocnictw procesowych i problemy tam występujące nie mają jakiegokolwiek związku z rozpatrywaną sprawą, w której nie zachodzi żadna wątpliwość co do prawidłowego wykazania umocowania przez pełnomocnika poprzez złożenie dokumentu z oryginalnym podpisem mocodawcy, będącego stroną sporu. Posiadanie przez organ rentowy, dyrektora WBE, zdolności procesowej oznacza jego zdolność do dokonywania wszystkich czynności procesowych, łącznie z udzielaniem pełnomocnictwa do zastępowania tego organu w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (tak Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 3 lutego 2011r., II UK 258/10, opubl. Legalis). Wprawdzie w regulaminie Ministerstwa Obrony Narodowej (zarz. Nr 40/MON, Dz.Urz. MON z 2006r., Nr 21, poz. 270 ze zm.) stanowi się, że Departament Prawny zapewnia zastępstwo prawne oraz sprawuje merytoryczny nadzór nad świadczeniem pomocy prawnej w resorcie oraz, że do zadań Departamentu Prawnego MON należy w szczególności wykonywanie zastępstwa prawnego przed sądami, trybunałami i innymi organami orzekającymi, jednak nie znaczy to, że regulamin wyłącza stosowanie przepisów k.p.c. o pełnomocnictwie, a więc, że stanowi przeszkodę do wykonywania zastępstwa procesowego wojskowych organów emerytalnych, mających pełną zdolność postulacyjną w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, przez pełnomocników spoza Departamentu Prawnego MON.

Emerytura wojskowa jest świadczeniem wypłacanym z budżetu państwa, jak jednoznacznie wynika z art. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, co nie oznacza, że Sąd Okręgowy uchybił prawu procesowemu określając odwołującego ubezpieczonym, albowiem sprawa dotyczy wysokości emerytury (art. 476 § 5 pkt 2a k.p.c.). Myli się apelujący wskazując na analogię z uprawnieniami sędziów

i prokuratorów, gdyż przedstawiciele tych grup zawodowych będąc w stanie spoczynku nie pobierają z budżetu emerytur, lecz wynagrodzenia i ich status prawny nie jest tożsamy ze statusem emeryta wojskowego, który otrzymuje zaopatrzenie emerytalne z tytułu wysługi lat. Pozostałe zarzuty naruszenia prawa procesowego także są chybione. Wbrew twierdzeniom Z. G. organ rentowy odniósł się do stanowiska odwołującego w odpowiedzi na odwołanie wnosząc o oddalenie odwołania i podając powody swej decyzji. Z. G. w piśmie procesowym z dnia 2 lipca 2012 roku przyznał, że odpowiedź na odwołanie otrzymał (k. 28), choć nie satysfakcjonuje go ona merytorycznie. Zważyć też należy, że wskazywane przez apelującego normy prawa procesowego - art. 229, 230 i 231 k.p.c., dotyczą wyłącznie sfery faktów i zasad dokonywania w procesie ustaleń faktycznych, nie zaś ich oceny prawnej. Tymczasem w sprawie niniejszej stan faktyczny jest zasadniczo bezsporny, wynika z niekwestionowanych dokumentów, zaś spór dotyczy zagadnienia prawnego. Apelujący nie wskazuje zresztą, jakie fakty zostały przez Sąd Okręgowy ustalone wadliwie wskutek zarzucanego pogwałcenia reguł dowodzenia w procesie, poza wytknięciem „poświadczenia nieprawdy” w ustaleniach faktycznych co do daty nabycia uprawnień emerytalnych, ponieważ uprawnienia te skarżący nabył pod rządami ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku, a nie pod rządami ustawy z 1993 roku, jak „imputuje” Sąd orzekający. Zarzut ten jest całkowicie gołosłowny, ponieważ Sąd Okręgowy jednoznacznie ustalił, że emeryturę wojskową wnioskodawca nabył decyzją z dnia 2 lutego 1992 roku właśnie na podstawie ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. Pozostałe zarzuty procesowe dotyczą kwestii nie mających jakiegokolwiek wpływu na rozstrzygnięcie, bądź wadliwie zakwalifikowane zostały przez apelującego jako proceduralne wady rozstrzygnięcia.

Przechodząc do merytorycznej podstawy wyroku podnieść należy, że w sporze jest decyzja waloryzacyjna z dnia 1 marca 2011 roku. Z. G. żądając prawidłowej waloryzacji w istocie domaga się dokonania ustalenia wysokości emerytury przez ponowne ustalenie jej podstawy, przy czym kwestia prawidłowości ustalenia podstawy wymiaru świadczenia według określonej stawki uposażenia była już przedmiotem badania w sprawie zakończonej prawomocnymi wyrokami Sądu Okręgowego w Łodzi w przedmiocie waloryzacji świadczenia z 2009 i 2010 roku, w tym ostatnio wydanym wyrokiem z dnia 2 marca 2012 roku, sygn. akt VIII U 33/12, a w związku z postępowaniem toczącym się w tej sprawie postępowanie przed Sądem Okręgowym w sprawie niniejszej pozostawało zawieszona. Wyrok ten ma znaczenie prejudycjalne w tym znaczeniu, że kwestia ustalenia podstawy wymiaru emerytury skarżącego według grupy zaszerogowania „U-11”, a nie według grupy „G-16” (16C) obowiązującej od 1 lipca 2004 roku, została już przesądzona i nie może podlegać ponownemu badaniu przy każdej kolejnej decyzji waloryzacyjnej (argument z art. 365 § 1 k.p.c. i 366 k.p.c.). Rację ma także Sąd Okręgowy wskazując, że nie zostały spełnione przesłanki wznowieniowe z art. 32 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, uprawniające do ponownego ustalenia wysokości podstawy wymiaru emerytury skarżącego, gdyż nie przedstawiono żadnych nowych okoliczności faktycznych ani nie ujawniono nowych dowodów, nieznanymi organowi, mających wpływ na wysokość świadczenia. Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że rozważania prawne dotyczące braku podstaw do przeliczenia grupy uposażenia odwołującego na nowo od 1 lipca 2004 roku - są trafne, wyczerpujące i Sąd drugiej instancji w pełni je aprobuje, toteż nie zachodzi potrzeba powielania argumentacji. Tym samym zarzuty apelującego odnoszące się do materialnej podstawy rozstrzygnięcia nie zasługują na uwzględnienie, podobnie jak wnioski o skierowanie pytań prawnych do Sądu Najwyższego, albowiem warunek z art. 390 § 1 k.p.c. nie został spełniony, ponieważ nie występuje w sprawie zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości Sądu drugiej instancji. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, zmiana ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku dokonana ustawą z dnia 11 września 2003 roku o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz.U. Nr 179, poz., 1750), obowiązująca od 1 lipca 2004 roku, nie dała możliwości obliczania według nowych zasad emerytur tych żołnierzy zawodowych, którzy przeszli na emeryturę na podstawie ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku, gdyż dla tej grupy ustawodawca w art. 53 ust. 1 pkt 3 ustawy przewidział odrębny mechanizm przeliczenia świadczeń (rewaloryzacji). Emerytura apelującego została z urzędu przeliczona przez organ rentowy na podstawie art. 53 ustawy i podlega corocznej waloryzacji na podstawie art. 6 ustawy, przy czym sposób waloryzacji emerytur wojskowych po dniu 1 stycznia 1999 roku jest jednakowy dla wszystkich uprawnionych, nie można zatem stwierdzić istnienia jakiegokolwiek kryterium dyskryminującego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 maja 2012 roku, II UK 29/12, opubl. Legalis).

Chybiony jest również argument bezpodstawnego zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego, który apelujący wyprowadza z treści art. 36 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku. Przepis ten stanowi, że w sprawach świadczeń przewidzianych w ustawie osoby zainteresowane i organy rentowe są zwolnione od wszelkich opłat. Zwolnienie to dotyczy jednak tylko kosztów sądowych, co nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi - art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010r., Nr 90, poz. 594 ze zm.). Dokonana przez apelującego ocena działań pełnomocnika organu rentowego jest subiektywna i nie ma wpływu na uprawnienie strony, która proces wygrała, do zwrotu kosztów zastępstwa procesowego od przeciwnika.

Z wymienionych względów Sąd Apelacyjny nie dopatrył się zasadności zaskarżenia, toteż apelację Z. G. oddalił na podstawie art. 385 k.p.c. O zwrocie kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję Sąd orzekł z mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 461).

Sędziowie: Przewodnicząca: